

Beszélgetés ifj. Miczura Károly primással

Néhány esztendővel ezelőtt lefotóztam egy cigányzenészt az újfalui kórházban, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy készítsek vele egy interjút. A fotó azóta a Házam-hazám fotótárlatom része, sőt azóta az unokáját ábrázoló fotográfika is meghatározó darabja a kiállításnak, de a cikk nem készült el, de a sors úgy hozta, hogy pár hónapja együtt zenélhetek Ifj. Miczura Károllyal, akit mint zenészt, családapát nagyra becsülök.

– Azt mondtad, nagyváradi gyökerekkel bírsz, ez mit jelent?

– Nagypámat Barkóczi Károlynak hívták, aki a családi legenda szerint Nagyváradon született. Prímás volt, nem is akár milyen, az öreg Berki „tercese”. (Van aki, másodprímásnak nevezi.) A második világháborúban behívták katonának, megjárta a Don-Kanyart, fogságba esett. Az a hír járta róla, hogy azt a kevés ételmet, amit kapott, cigarettára cserélte, így hamar elfogyott az ereje. Odamaradt. Nagyanyám Miczura lány volt, Róza, az ő apja nevelte fel a gyerekeket, akik felvették a Miczura nevet Barkóczi helyett.

– Édesapád szintén zenész, milyen hangszeren játszott?

– Édesapám 1927-ben látta meg a napvilágot, de az öccse is zenész volt, Jenő. Ő primáskén volt ismert. Édesapán dzsessz szaxofonos és bőgős volt. Bár csak négy elemi végzett, de

jobban ismerte a kottát mint néhány tanult zenész, és kiválóan tudott tanítani is, tanári szinten.

Első házasságából született fiát is Károlynak hívják, akinek, és nekem is, van egy Károly fia, így volt rá példa, volt olyan közös bemutatkozásunk, ahol őt Miczura Károly játszott egyszerre. Nappal dolgozott, este, éjszaka zenélt. Erős ember volt. Úgy hallottam, tőle is, meg másoktól, hogy fél kézzel dobálta a gabonával teli zsidó zsákokat. Komádiban muzsikált vagy 25 évet, nagy zenekara volt, 8 tagú. Volt abba minden a „brácsoson”, a prímáson kívül még cselló, cimbalom, klarinét, terces is. Édesapám itt nem sok hasznát vette a dzsessz tudásának, a „Túr a disznó”-féle dalok nem igényelték a szaxofont...

– *Mikor kezdődött a zenei pályafutásod?*

– Hét hónapra születtem, vékony gyerek voltam, még ha ez most nehéz is rólam elképzelni. Bár apám bőgőst szeretett volna belőlem „faragni”, de az alkatom miatt maradt a hegedű. Hatéves koromban kezdtem el a zenélést, majd mikor édesapám leszerződött Sárrétudvariba, átvitt Lavotta Kamillához, aki Püspökladányban tanított. Azt mondta, nem szabad, hogy elkallódjak, csak csiszolni kell ezt a gyereket. Elkísért versenyekre Debrecenbe is, és mikor lakatosnak tanultam, elintézte, hogy közben végezhessem a zenei konzervatóriumot. Kamilla néni segítségével nélkül ez nem sikerült volna.

– *Most elsősorban a klasszikus alapok elsajátításáról beszélsz, de hogy válik igazi prímássá az ember?*

– Sokat segített a családi háttér, de Zámbó Lászlótól is sokat ellestem Berettyóújfaluban, de igazi mesteremnek Jeremiás Béla bácsit tartom, a debreceni Arany Bika egykori prímását. Sok étteremben megfordultam itt a megyében is, most is itt játszom, több helyen is, de megfordultam az évek során Balaton mellett, Németországban, Franciaországban. Szeretem magam kipróbálni más műfajokban is, mert én mindent jó zenét szeretek játszani és hallgatni is. Játsoztam egy évet a Rajó zenekarban is, de ahhoz, hogy ott ragadjak, a fővárosban kellett volna lakni, aztán hét esztendő t muzsikáltam a 100 tagú cigányzenekarban, ennek révén jutottam el olyan országokba, mint Olaszország, Németország, Franciaország, és szereztem egy jó barátot a fiatal Berki Lacit, akivel azóta is tartom a kapcsolatot.

– *A balatoni éttermi fellépések mennyiben változtatták meg az életed?*

– Nem különösebben. Tettük a dolgunkat, de volt egy primás verseny Szántódon, ami után több lehetőség is kínálkozott. A Ménes csárdába kerültem egy öttagú zenekarral, aztán Svájcban muzsikálhattam. Hasonlóan jártam évekkel később a Hortobágyon is, egy vendégnek, annyira tetszett a játékunk, hogy Hamburg mellett is zenélni kellett néhány hetet? A külföldi útjaim során a franciaországi volt a legemlékezetesebb. A berekböszörményi Balogh Gyula révén kerültem ki két alkalommal. Játsoztunk nyugdíjas otthonokban, éttermekben. Megfordultunk Cannes-ban és Marseille-ben is. Világszinten játszó utcazenészeket hallgattam, és lenyűgözött az ottani élet. Boldog ember, aki ott él. Aki beteg menjen oda, biztosan tovább él. Sajnos Balogh Gyula halála miatt le kellett arról tennem, hogy folytassam kint a munkát, mert nem beszélek franciául.

– *Azt mondtad, szereted kipróbálni magadat más műfajokban is, ezzel kapcsolatban mondok két idézetet amit az interneten találtam: „Figyelve a kor aktuális zenei elvárásait és nem feledve zenei múltunk gyökereit, a Dr. Valter Gypsy Jam Band-nek is sikerült életre kelteni a mondát, a hamvakból egy új, fiatal főnix született: „zseniális muzsika, genetikailag kódolva!”*

– Nagyon tisztelem Valtert, nagyon jó muzsikus, kiváló énekes. Érdekes felállás volt a mienk, és a zene is: blues és cigány muzsika. Még amerikai meghívásunk is volt. Nem rajta múlt, hogy nem valósult meg...

– *A másik így hangzik: „Miközben Bai szaval, Kocsis és Miczura duettben pengetik hangszereiket. Megállapítom, hogy hegedűn zenélni, vonót fogni csak roma tud hitelesen, ahogy kung-fuzni csak kínai, futni és kosárlabdázni csak néger, úszni csak fehér ember.” Írja Fodor György a Bárka irodalmi folyóirat internetes honlapján az Összefonódás című műsorunkról szóló tudósításában.*

– Hááát, mikor megkerestél, hogy velem szeretnél játszani megzenésített verseket, csak vakartam a fejem, hogy mit fogok én ezzel kezdeni... De ahogy elolvastam Rostás-Farkas György és a Choli bácsi (Choli Daróczi József) verseit. Megérintett. Szépen szóló, szívig hatoló, emberi sorok voltak, nem volt nehéz ráhangolódnom...

– *Hogyan telnek most a napjaid?*

Elég volt a kóborlásból

Írta: Kocsis Csaba

2014. május 08. csütörtök, 06:25 - Módosítás: 2014. május 08. csütörtök, 06:37

– A Fráter tanyán muzsikálok nem messze Debrecenből és Hajdúszoboszlón. Négy tagú zenekarom van, de ha nagyobb fellépés van kilátásban, elhívom Kecskés Sándort Budapestről klarinétozni. Szívesen játszom a nótaénekesekkel, most leginkább Faragó István és csapatát kísérvük. De szeretnék egyszer visszatérni, öregségemre, Berettyóújfaluba, hiszen '90 óta kóborlok. Jó lenne itt megállapodni! Már csak a gyerekeimben, Károlyban és Dentonban látom a boldogságot, remélem, nekik szebb és jobb jövőjük lesz!

(Forrás: biharmegye.ro)